

Ана Стојаноска

ЈАС И ЛИН, ОТПОСЛЕ

Културна установа

Б Л Е С О К

ЕДИЦИЈА

с.р.

СОВРЕМЕН

Р О М А Н

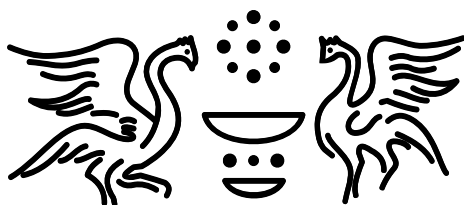
своерачно

Copyright © „Блесок“ и Ана Стојаноска 2016

Сите права се задржани

Ниеден дел од оваа публикација не смее да биде репродуциран на кој било начин без претходна писмена согласност на издавачот.

Книгата е објавена со поддршка на
Министерството за култура на Република Македонија

МИНИСТЕРСТВО ЗА КУЛТУРА НА РМ

CIP - Каталогизација во публикација
Национална и универзитетска библиотека "Св. Климент Охридски", Скопје

821.163.3-31

СТОЈАНОСКА, Ана

Јас и Лин, отпосле / Ана Стојаноска. - Скопје : Блесок, 2016. -
219 стр. : слика ; 21 см. - (Едиција с.р. : современ роман своерачно)

Слика и белешка за авторката: стр. 217

ISBN 978-9989-59-645-2

COBISS.MK-ID 101294346

Ана Стојаноска

ЈАС И ЛИН, ОТПОСЛЕ

Културна установа
Б Л Е С О К
2016

На оној Лин што никогаш нема да биде...

Саша

Приказнаџа за романов џочна џаму некаде џред џо-
веќе од десет џодини. Му џребаа скоро две џодини да се
создаде. А џоџоа чекаше мноџу за да се објави. Преџро-
чиџувајќи џо, од денешна џозиција сакав да му џи најдам
маниџе и да џо џоџравам, џоџоа решил ниџџо да не
менувам. „Јас и Лин, оџџосле“ е роман на една дваесет
и шест-седумџодинска девојка, која оџќако заврши ком-
џараџивна книжевносџ, а маџисџрираше (џодоцна и
докџорираше) џеаџролоџија, реши да се џроба во еден
ваков жанр. За разлика од краџќиџе раскази, џоезијаџа,
драмиџе џџо џи џишуваше, Лин сам џо себе сџана џо-
веќе од џредизвик. Може да се рече дека сам се создава-
ше, воден од идејаџа да биде унікаџен роман, невиден и
неџрочиџан досеџа. Не сџоред содржинаџа, џуку сџоред
она џџо како консџрукција џо нуди. Од денешна џози-
ција Лин џо давам на објавување како одамна џораснаџо
деџе, одгледано од волциџе во дивинаџа, џркосен, див,
неарџикулиран. Само да си биде доказ сам за себе. Дека
на џие џодини можело и џака да се џишува. Ако му џи-
шувам криџика којзнае џџо не ќе му кажам, ама нема.
Заџоа џџо Лин како секое деџе е диво, свое, возбудливо,
инсџираџивно и инсџирирано, и џред сџ, џолно со иџра.
Иџри со зборови, иџри со емоции, иџри со жанровиџе,
иџри со сеџилаџа... иџри со умеџносџиџе. Заџоа, само
ќе џишам, лесно чиџање на Лин...

1. СЕГА

- Лажеш!

(Долга пауза. Молчење. Потоа пак молчење. Долга тишина. Меѓуконтинентска тишина. Продолжувам пак – јас.)

- Луѓето што ти знам, што ти знаеш, што ме знаат, секогаш навраќаат на муабет кај мене. Мислат дека ако сме се ебеле еднаш или неколкупати, то имам ексклузивното право на твојата соѕивеност. Ме прашуваат за тебе, кога ќе се вратиш, кога? Кога, Лин?

- Не знам. Ме боли кога се враќам по снимање. Желудничок. Силни болки како да ти забиваат нож, а пришоа и ножот ротира во употреба. Пошоа заспанувам на улица и повраќам. Како ијан. На среде улица... Пошоа ми е уште пошешко. Пред неколку дена повратив крв. Гледам и не ми се верува.

- Имаш чир, ичка ти мајер. Имаш чир. Јас имам рак на мајка, од преголема желба да бидам мајка, а ти имаш чир. Совершен пар, нема што.

- Мислиш?

- Не, сигурна сум. Уште кога те видов пред 13 години знаев дека си болен. Прво мислев дека главата не ти е во ред. Пошоа дека нешто не е во ред со твоите раце, зашоа што ти се пресат како да си ги пушил на центрифуга. А, сега... Сега имаш чир.

- Мислиш?

- Не. Сонувам. Така си мислам од секогаш. Дека те сонувам. Дека средбите со тебе се само лош сон, кошмар. Ама никако, мајката, да се разбудам.

- Зошто толку гнев?

- Пичка ти мајчина. Уште прашуваш. Секогаш ме боли кога ќе се седам на тебе. Длабоко во стомакот. Соларус илексус. Пошоа не мо-

жам да дишам. Дојди барем на еден ден, еден миџ. Коџа ќе се враќаш?

- Не знам. Правам обиди. Да решам да џо сџорам џоа. Да куќам авионска карџа. Да мислам на џебе. Ама сејо џоа се само најори. И обиди. Нишџо друџо. Нависџина џе боли?

- Да, Лин. Ме боли џовеќе оџколку шџо мислиш, џомалку оџколку шџо може. Ме боли одвраќно, како да џи вадаџ куршум без анесџе-зија. И не џи осџанува нишџо друџо освен да вришџиш.

(Повторно пауза.)

- Се сеќаваш како се среќнавме? Пред џринаесеџ џодини. Дојде да ме џледаш како иџрам во џреќсџаваџа.

- Не џебе. Преќсџаваџа.

- Шџо?

- Не дојдов да џе џледам џебе, џуку џреќсџаваџа. Сакав да ја џледам џреќсџаваџа за која сиџе зборуваа. Те знаев само џо име и мала фоџоџрафија од аџолоџ на некое евџино сџисание за жени. Беше ѕвезда. Те џубеа мноџумина, џо есџ, џе џубеа мноџу жени. И мали девојчиња.

- Те видов ушџе џри џрваџа сцена. Седеше најред, со ококорени очи и џлачеше. Ме џредизвика. Решив да иџрам само за џебе. За никој друџ. Ушџе џоџаш ме возбудуваше. Се џлашев да не се забележи од џубликаџа.

- Краќковида сум. Ги забравив очилаџа и морав да седам најред. Не џлачев. Ми солзеа очџе од најороџ шџо џледам. Немаше нишџо романџично во џоа. Знам дека ме забележа. И сфаќив дека џи се диџна. Твоиџе џесни џанџалони од џвид џо докажаа џоа. Не знаев дека јас сум џричинаџа. Обично мажиџе не ме смеќааџ за сексуална. Не носам мини, немам шминка, ниска сум, дебела сџоред мноџу џврдења.

- Јас не џе видов џака. Те видов и џо џреќсџаваџа. На разџовороџ. Рече дека сме биле лоши, дека изведбаџа била блуќкава. Ама дека

одвреме-навреме сме ѓроблеснувале. Дојде и друѓиоѓ ден. Сама. Сеѓа со очила и седеше во ѓеѓѓѓиоѓ ред.

- Да. Дојдов уѓѓе еднаш да видам дали бев во ѓраво. По ѓреѓѓѓаваѓѓа решив да дојдам да ѓе видам. Да ѓѓи кажам дека си добар. Ама коѓа сѓѓиѓнав ѓред ѓардеробаѓа имаше жена и две девојчиња.

- Жена ми! Не знаев дека си дошла.

- Немало од кој да дознаеш. Се скрив и заминав.

- Зошѓо?

- Како зошѓо? Сфаѓив дека си реален, дека имаш жена и деца. Дека ѓо делиш својоѓ живоѓ со нив. Решив да не ѓѓи ѓриоѓам, да не ѓѓе ѓледам ѓо ѓреѓѓѓави, да ѓѓе одбеѓнувам. Ама не усѓеав.

- Да. Ниѓѓу јас.

(Паузата полна сеќавање, не можеме да ја одбеѓнеме повторно.)

- Како се викаше оној, младиоѓ режисер шѓо нѓ викна заедно на кафе?

- Греѓор.

- Да, Греѓор. Греѓор со неѓовиѓе два и ѓол килоѓрами ѓел на ѓлаваѓа, возбудиоѓ објаснување и скоро на секој два-ѓри збора ѓовѓорување – знаеш, мала. Поѓѓоа ѓѓи ме завика мали. Заѓѓоа шѓѓо сум сакала да бидам бесѓолова. А бев и ѓеѓѓнаесеѓ ѓодини ѓомлада од ѓебе. Уѓѓе веднаш знаев дека е добар режисер, само му ѓѓреба време. Мислам дека ѓѓој ѓрв забележа дека се ѓпривлекуваме. Инаку, зошѓо би нѓ викнал баш нас во комбинација.

- Нашеѓо ѓрво рандеву.

- Да, ѓѓолку се смеевме ѓодоцна.

- Не беше сиѓурен дека сме заедно. Сакаше да дознае. Таков беше. Можеби уѓѓе е ѓѓаков. Сакаше на луѓеѓѓо околу неѓо да им ѓѓѓѓавува некои неидентѓификувани ѓрашања. Прво шѓѓо ме ѓраша е дали сме

се ебеле ние двајца. Буквално така. Му реков дека не, а тој на тоа ми рече дека би требало да го сториме тоа, затоа што сме исцупиле некаков мирис на жирафи пред парење. Жирафи. Буквално така.

- Кога се случи тоа?

- Кога ти излезе да се видиш со некои твои колешки што влегоа во кафулето..

- Зошто си му одговорал на такви провокативни прашања? И кој кур нему му е најле за нашиот сексуален живот?

- Еј, не се нервирај, не е важно!

- Какви жирафи, те молам?

- Не знам. Ми раскажа дека гледал некоја документарка за парењето на жирафите, било многу интересно. А, и доста за него, не е важен повеќе. Кажу ми како си?

Стариот господарин Верон,
нејзиниот дедо,
конфликтот со семејството,
жение во тоа семејство.
Дај локација? Време?
Немој да напишеш уште
еден роман за магичниот
реализам на Латинска Америка.
Немој! Забелешките од мама!
Црвени чевлички. Задолжително.
Малку дикшејвска проза
(ќе се налути, ама ако).

2. ПОТОА

Се сеќавам на нашиот последен разговор по телефон. Откако замина да го освојува светот со својата глума, Лин заборави да се врати дома. Се разбира дека сега имаше нова дома и дека во таа дома спиеја неговата жена и двете деца, но заборави на мене, на сите овде што едноставно уживаа додека тој беше на сцена. Ме прашуваа понекогаш луѓето зошто не се враќа, само што јас не знаев што да одговорам. Во тоа време тој беше главна звезда на насловните страници од таблоидите, а мене... Мене ме болеше силно внатре во утробата, само кога ќе го видев. Сè уште треперам кога ќе се сетам на миговите поминати заедно. Мајка ми ме учеше дека не треба да се занимавам со женети мажи во мојов живот, ама јас не успеав. Првото сексуално искуство ми беше со женет. Потоа го запознав и Лин. Пред него само двајца мажи успеаја да ми се провлечат по сеќавањата. Едниот загина во сообраќајка, а другиот ѝ се врати на жена му. Лин ми беше откровение. По средбата со Грегор, продолживме заедно. Пред тоа се сретнавме еднаш во моето сакано кафе. Ама ова беше првото заедничко излегување, иако со посредник. Додека одевме кон мојот стан што го делев со преубавиот златен ретривер, едноставно наречен Сет и двете водни желки Анастасија и Кира, зборувавме за театарот, животот, трагично загинатите уметници, за Andy Warhol и неговата желба светот да го спакува како рекламен производ. Уживав. Да, уживав. Конечно запознав маж што не разговара само за општи места, како фудбал, цицлести жени и вино. Кога дојдовме до влезната врата, му кажав *чао*, се свртив, реков 5558864, мојот телефон и истрчав. Дома ме чекаше Сет среќен што конечно се вратив. Анастасија и Кира спиеја. Пуштив музика (се разбира Tom Waits), легнав на подот и му дозволив на Сет да ми пружи љубов до изнемоштеност. Откако заспа Сет, седев цела ноќ, цигара по цигара, и размислував за Лин. Знаев дека има жена и деца, ми

одсвонуваа зборовите на мајка ми во главата, ама знаев и дека се вљубувам до крајност и дека ми беше убаво. Крајности. Јас сè правам до крајности. Кога решив да пробам алкохол испив литар вотка и завршив на клиника. Кога решив да отпатувам по завршувањето на студиите не се вратив дури не го прошетав светот. Кога ќе се вљубам, се вљубувам до болка. Додека не ми помодрат рацете од стегање, или пак, усната не ја раскрвавам од постојано гризење. Утрото, по средбата со Лин, заминав да шетам со Сет. Улиците ми беа мали, луѓето некако привлечни, а ветрот што си играше со крзното на Сет го љубев како што само јас милувам да го љубам ветрот. Потоа Лин го немаше две недели. Мислев ќе умрам. Требаше да го завршам почнатиот роман. Издавачот ме тераше да побрзам. А, јас не можев да го видам компјутерот, а камоли да пишувам. Одев во театарот, неговите претстави не беа на репертоар, ми беше срам да прашам каде е, а за да се јавам кај него дома, немав храброст. Ќе требаше да се соочам со реалноста наречена жена и две деца. А не сакав ама баш со ништо да се соочувам.

3. НА 23. РОДЕНДЕН

- Ало, мали. Што е шаа бука кај тебе?
- Лин?
- Да, јас сум.
- Имам роденден во шакеи со журка. Ако можеш дојди. Кај беше? Две недели? Исчезнуваш по потреба?
- Еј, мали, среќен роденден. Уживај со пријателите. Јас бев на турнеја. Добив и награда. Ке ти кажам утре. Можеш во десет во парк?
- Ок. Ама зошто не дојдеш сега?
- Не можам. Ги шаам Ада и Нина. Не сум ги видел две недели и сега морам да надомешам за пропуштено. Уживај. Среќно, уште еднаш.
- Ало, Лин...

4. СЕГА, СЕЌАВАЊЕ ОТПОСЛЕ, ВТОР ДЕЛ

Замина во вторник. Го повика некој голем агент од големиот свет. Рече дека ќе го направел ѕвезда. И го стори тоа. Замина со жена му и двете деца. Јас седев во колата и гледав како заминуваат на аеродром. Се збогувавме вечерта и му реков дека нема да го испратам. Доволно беше што цел град отиде да го испрати. Доволно беше што замина. За него. Не за мене.

Јас седев во колата и го слушав мојот сакан Tom Waits.

... I've tell you all my secrets, but I lied about my past...

Надвор беше вторник, а во мене сите дождливи денови, од сите места на оваа планета. Потонував во солзи. Тивки удари по прозорецот ме исплашија. Павел мојот најдобар другар (или другарка, како што нагалено го викав).

- *Не ѝлачи!* – гласот му беше силен. Влезе внатре, ја намали музиката. – *Вози!*

- *Каде?*

- *Кај сакаш, само овде не.*

- *Зошто?*

- *Срамота е од луѓето. Сејак не си само неговоио „мали“. И ѝсаиелка си и еѝаблиран граѓанин на ова оѝшѝесѝво. И не вреди да ѝе види ваква.*

- *Дај не сери.*

- *Фала на убавиѝе зборови. Така ѝе учеа кога беше мала.*

- *Не. Ми недосѝиѝа. Ушѝе сега, а камоли ѝо два дена, ѝо ѝри недели, ѝо цел живоѝ.*

- *Да. Ама ѝи знаеше во шѝо влегуваш. И голема си. Прекини со ѝлачки.*

- *Не можам. Ме боли.*